

**17 de Maio: Pola
Defensa Irrenunciábel
do Galego.
Páx. 2 e 3**

**25.000 persoas
participan coa CIG no
Día Internacional da
Clase Traballadora
Páx. 4 e 5**

**Perspectivas ante o
novo goberno do PP na
Xunta de Galiza
Páx. 6**

**O papel das Mulleres
Traballadoras fronte á
crise
Páx. 7**

**Entrega dos Premios
do Día da Clase
Obreira Galega.
Páx. 8**

Polo dereito ao

Para a CIG non deixa de ser sumamente preocupante e insólito que Núñez Feijoo, actual presidente do goberno galego, anuncie, como unha das primeiras medidas a tomar, legislar en contra da lingua propia, o galego, malia continuar a ser a lingua marxinada do sistema educativo e de moitos outros ámbitos e usos. O normal e razoábel

Anxo Louzao Rodríguez ,
Secretario nacional da CIG-ENSINO

En realidade, o que se pretende é promover e legislar para a desaparición do noso idioma, atendendo así as demandas dun sector minoritario da sociedade cuxo obxectivo non é outro que o exterminio do galego. Como se pode entender, senón, que se pretenda derrogar un decreto que o único que establece como prescritivo é que o 50% das materias do ensino non universitario se teñan que impartir en galego e que o alumnado, ao remate dos seus estudos, debe ter competencia lingüística nos dous idiomas? Soamente desde posicións que aspiran ao aniquilamento do idioma propio se pode falar de imposicións. Como é sabido, o único idioma imposto na Galiza, ao longo da historia, foi o español, mentres que o galego foi proscrito e expulsado do sistema educativo e doutros ámbitos durante séculos e, aínda hoxe, continúa a estar nunha posición relegada, pois segue a ser a lingua desfavorecida no proceso de diglosia, non de bilingüismo, que sofre Galiza.

Precisamente estes días veñen de facerse públicos os resultados do Mapa Sociolingüístico de Galiza, elaborado en 2004. Estes datos non deixan lugar á dúbida: hai unha lingua desfavorecida que precisa de medidas normalizadoras, o galego. Veñen a corroborar o que moitos tiñamos denunciado: que a nosa lingua está en retroceso nas zonas máis habitadas e entre os falantes máis novos, precisamente os

que deben manter vivo o noso idioma. Así, nos últimos doce anos, a poboación que se declara monolingüe en galego reduciuse á metade, pasando a ser só un 16%. Os que declaran falar máis en galego ca en castelán reducíronse en máis de 8 puntos, quedando nun 22,9%. Mentres, o número de persoas que declaran que só falan en castelán duplicouse até acadar o 25,8% e tamén se incrementaron os que din empregar máis o castelán có galego, que pasan a ser un 35,3%.

Non lles abonda con inverter a realidade para afirmar que o español corre perigo na Galiza, senón que tamén se invoca a liberdade de elección para procurar a agonía do noso idioma. Non podemos permitir que pretendan borrar os nosos sinais de identidade, aquilo que nos é propio e nos identifica como país. O idioma é a nosa marca fundamental. Por iso, cómpre impedir que se rebaixe, por moi cativa que sexa, a lexislación actual que aspira a que o noso idioma sexa lingua vehicular no 50% das materias do ensino non universitario.

Non só non lle importa ao Sr. Núñez Feijoo que o galego aínda non teña acadado, na Galiza, o mesmo estatus legal que o español, que a escola continúe a ser unha institución desgaleguizadora, que nin sequera un terzo das aulas se imparta en lingua galega e que a mocidade use o noso idioma nun 40% menos do que o facían os seus avós e avoas, senón que aínda ten a ousadía de dicir que se está a impor o galego. A única imposición real é a imposibilidade de

ensino en galego

para un presidente, que non se sinta antigalego, sería garantir os dereitos dos galegofalantes, estar preocupado polo retroceso do

uso do noso idioma e tomar as medidas adecuadas para que, como mínimo, a actual lexislación normalizadora se cumpra. Algo que, por certo, foi o que recomendou o Comité de expertos do Consello de Europa.

podemos exercer como galegos e galegas no noso propio país, pois o galego só ocupa o 1% das estreas de cine e dos DVD, non alcanza nin sequera o 9% de uso nos xornais, só se usa no 8% das actuacións xudiciais e no ensino universitario podemos dicir que é marxinal, dándose o caso de que nalgúñas carreiras está excluído. É difícil comprender, a non ser desde o autoodio máis profundo e o antigaleguismo máis intenso, que se teña como un demérito a presenza, uso e coñecemento do noso idioma no ensino. Esta involución e agresión ao noso idioma complétase coa pretensión de liquidar as galescolas e modificar a Lei de Normalización Lingüística para legalizar topónimos

como Sanxenxo, La Coruña, Rianjo, etc.

A CIG porá todo da súa parte para impedir este atropelo que, incomprensiblemente, pretende levar a cabo o PP, unha vez que acadou a maioría absoluta. E dicimos incomprensiblemente porque debemos lembrar que a Lei de Normalización Lingüística, que xa fixaba o 50% de impartición das aulas en galego, foi aprobada hai 27 anos co apoio do PP. O decreto, que agora pretenden derrogar, emana do Plano Xeral de Normalización da Lingua Galega -aprobado por unanimidade no parlamento, co voto favorábel de Núñez Feijoo e cando o PP tiña maioría absoluta- que recolle literalmente que “como mínimo, o alumnado recibirá o 50% da súa docencia en galego”, que é o mesmo que reproduce o Decreto 124/2007 que, agora, pretende derrogar o Sr. Núñez Feijoo.

Para facer fronte a esta vaga de españolismo exacerbado en contra do ensino en galego, a CIG está participando e promovendo diferentes accións e iniciativas entre as cales están a de asinar o manifesto en prol da convivencia lingüística e da igualdade de dereitos para o galego e a de apoiar a manifestación que a Mesa pola Normalización Lingüística ten convocada para o 17 de maio, ás 12 da mañá, na alameda de Santiago.

Todas e todos somos necesarios e imprescindíbeis para esta causa. O noso esforzo, a nosa acción e a suma de vontades fará posíbel parar esta aldraxe contra o nosa lingua que é nas palabras de Manuel María: “a esencia máis nosa,/ a creación común/ meirande e poderosa”.

O galego,
a nosa columna vertebral
O idioma que nos une!

Participa na MANIFESTACIÓN que sairá o
17 de maio da Alameda de Santiago de Compostela.
Haberá servizo de autobuses desde diferentes puntos de Galiza.
Infórmate no web www.amesanl.org ou no teléfono 981 563 885

A MESA POLA
NORMALIZACIÓN
LINGÜÍSTICA

Baixo o lema “Polo Emprego, os Dereitos e as Prestacións Sociais”

Sobre 25.000 traballadores e traballadoras se mobilizaron coa CIG no Primeiro de Maio

A Confederación Intersindical Galega mobilizou nas manifestacións convocadas nas sete cidades, na Mariña e en Ribeira a máis de 25.000 traballadores e traballadoras que baixo o lema “Polo Emprego, Dereitos e Prestacións Sociais” se sumaron ás reivindicacións realizadas pola central o pasado 1 de Maio. Un ano máis, a mobilización que máis persoas congregou volveu ser a da comarca de Vigo, que sumou unhas 12.000 persoas e que contou coa participación do Secretario Xeral da CIG.

Na súa intervención, Suso Seixo referiuse á que no 2008 a central apuntaba a dúas posibles vías de saída da crise: profundar no modelo neoliberal ou levar adiante reformas estruturais que abrisen camiño a un novo modelo económico e social. “A estas alturas xa temos constatado que o capital ten apostado pola primeira vía. Non se tomaron decisións que fagan pensar nun cambio de modelo económico e produtivo. A propia patronal lanza mensaxes pedindo abaratar o despedimento,

novas formas de contratos temporais, conxelar os salarios ou reducir os impostos ás grandes fortunas. Medidas todas que profundizan no modelo neoliberal, para nós fracasado”, afirmou Seixo. O secretario xeral da CIG lembrou as reunións dos “países ricos” que a pesar do rebumbio mediático non achegaron medidas nin para a regulación dos mercados financeiros nin o control dos paraísos fiscais. “Dende a CIG continuamos mantendo a necesidade dun cambio de modelo

que pasaría por adoptar medidas na liña da nacionalización da banca e o sector enerxético, un sistema fiscal progresivo, a supresión dos paraísos fiscais, o apoio decidido aos sectores básicos da economía galega, máis investimento público e social, etc.” Neste senso lembrou que a partir deste Primeiro de Maio vanse iniciar contactos coas demais organizacións sindicais na procura da posta en común de alternativas e das medidas de presión necesarias para

acadaldas. “Non descartamos convocar unha folga xeral se a situación o precisa”, advertiu Seixo.

Na mobilización de Vigo tamén interveu o secretario comarcal da CIG de Vigo, Xerardo Abraldes, quen lembrou que “este é un primeiro de Maio especial, marcado pola grave crise económica, que castiga moi especialmente a nosa comarca, pola gran dependencia dun dos sectores máis afectados, o do automóbil, mais temos outros tamén sensibelmente castigados como o do téxtil, con continuas deslocalizacións e peches de empresa, ou a Construción, a pedra ou a madeira, que nos leva a 56.500 desempregados e desempregadas na comarca”.

A Coruña reclama medidas urxentes para a comarca

A manifestación da CIG na cidade de A Coruña contou coa participación dunhas 3.500 persoas que baixo o lema da campaña deste Primeiro de Maio reclamaban medidas urxentes contra a imparábel destrución de postos de traballo. O secretario comarcal, Paulo Carril, denunciou que as empresas están aproveitando a escusa da crise para “desfacerse dos traballadores/as de xeito barato e poder deslocalizar a produción para seguir aumentando os beneficios”. Nesta liña lembrou os casos de despedimentos masivos que se teñen rexistrado na comarca nos últimos meses, tais como Fadesa, Talleres Carral, Caramelo, Bunge Ibérica ou Ferroatlántica.

Ferrol lanza un chamamento para pasar á acción

Ás 12:00 horas daba comezo diante do edificio do sindicato a manifestación do Primeiro de Maio en Ferrol, na que participaron arredor de 1.500 traballadores/as. Xesús López Pintos, secretario comarcal, animou aos presentes a abandonar as lamentación e pasar “á acción. Basta de lamentacións, mensaxes e discursos, o que fai falta é pasar á acción”, arengou. Pintos informou que a partir deste 1 de Maio a central comarca vai iniciar contactos coas

demais organizacións sindicais con vistas a buscar a unidade na actuación sindical “para frear dunha vez a sangría que se está rexistrando na destrución do emprego”.

Compostela, dependencia do sector turístico

A Praza Roxa foi o punto de partida da mobilización convocada pola CIG de Compostela, cuxo secretario comarcal, Anxo Noceda quixo lembrar ás orixes da conmemoración do Primeiro de Maio. Noceda arremeteu contra as medidas tomadas polo goberno contra a crise e as pretensión da patronal de minguar os dereitos da clase traballadora. Na súa intervención, Noceda fixo un repaso pola situación socioeconómica da comarca así como polos conflitos máis relevantes nos que estivo presente a central

nos últimos meses, denunciando “a alta dependencia da base económica de Compostela, e de boa parte da Comarca, do Sector Turístico, sector que é dos primeiros en resentirse nas situacións de crise.

Ourense, “en crise permanente”

Pola súa banda, na cidade de Ourense denunciouse tamén con esta manifestación do 1 de Maio, na que participaron arredor de 2.000 persoas, as consecuencias da crise nesta provincia, que como sinalou o secretario comarcal da CIG de Ourense, Etelvino Blanco, «é unha provincia en crise permanente pola situación xeral que vivimos, xa que é unha zona cuns niveis moi baixos de emprego, unha zona marxinal da economía galega, cun alto nivel de emigración, cos salarios e pensións máis

baixos de todo o noso país, así como conta con rendas moi baixas».

A Mariña rexistra 1 de cada 3 novos parados da provincia

A comarca de A Mariña trasladou este ano a manifestación do Día Internacional da Clase Obreira até a Praza do Conde Fontao, Foz, onde se deron cita unhas 100 persoas. O secretario comarcal, Xorxe Caldeiro, criticou o modelo neoliberal que nos ten levado a grave situación de crise que padece a clase traballadora e referiuse aos datos de desemprego en A Mariña, que rexistra 1 de cada 3 novos/as parados/as da provincia de Lugo.

Dramática situación no agro de Lugo

Xosé Ferreiro, secretario comarcal da CIG de Lugo, advertiu a importancia de mobilizarse neste Primeiro de Maio, pois “que estamos nunha etapa transcendental para o movemento obreiro e que ese ano é o máis importante”. Ferreiro subliñou a dramática situación que atravesamos o agro “o sector refuxio tradicional da economía da provincia”, onde “a masacre dos sectores agrícolas en xeral e do sector lácteo en particular está a levar a ruína a milleiros de familias que, de seguir así, veranse obrigadas a subsistir exclusivamente a base do autoconsumo, ao igual que acontecía fai 50 anos”.

Pontevedra, conflitos abertos en varias fronte

Tamén foron moitas as persoas que se achegaron participar á mobilización da CIG en Pontevedra, que partía desde a Praza da Ferreira. Rafa Iglesias. O secretario comarcal da CIG de Pontevedra, Rafael Iglesias, na súa intervención final explicou cal é a situación desta comarca na que «temos ERE’s en empresas importantes como Treves, Maderas del Atlántico ou Galfrio», ademais de incidir en conflitos abertos como a negociación colectiva do convenio do Metal da provincia de Pontevedra.

De novo temos que sufrir un goberno do PP en Galiza

O pasado día 1 de marzo celebráronse eleccións ao Parlamento de Galiza, acadando maioría absoluta o PP, con 38 deputados/as. Despois de catro anos de goberno bipartito, conformado polo BNG e o PSOE, de novo é a dereita quen gaña as eleccións e goberna no noso país, para desgraza de Galiza e das súas clases traballadoras.

Xesús Seixo
Secretario Xeral da CIG

Non imos facer neste artigo unha avaliación das moitas ou poucas razóns que xustifican a perda das eleccións por parte das dúas forzas políticas que conformaban o bipartito, precisaríase de todo un estudo sociolóxico rigoroso; agora ben, recoñecendo os erros e déficits do bipartito, que así criticamos como CIG no seu momento, o que si parece cando menos inxusto é que en apenas catro anos de goberno, sen que houbera tempo material para coñecer o alcance real das súas pretensións e dos seus proxectos para gobernar Galiza, fose tan duramente castigado en beneficio da dereita, especialmente o BNG que foi, con moito, quen máis proxectos de carácter estrutural e vinculados á defensa dos intereses das clases populares galegas, forneceu como integrante da Xunta de Galiza. O PP que encabeza o sr. Núñez Feijoo, hoxe xa nomeado presidente da Xunta, aínda que pretende presentarse como unha

forza política que chega por primeira vez a responsabilidades de goberno, é un partido de sobras coñecido pola maioría do pobo galego, pois levan dende hai moitos anos, cunhas siglas ou outras, gobernando e caciqueando a nosa Terra. Polo tanto, somos coñecedores e sufridores do modelo económico e social que defende, capita-

lismo neoliberal puro e duro, así como un modelo de Estado fortemente centralizado, negador dos dereitos nacionais de Galiza. Consecuencia dese modelo económico neoliberal son as políticas orientadas a precarizar as condicións de traballo, desregular os mercados laboral, de bens e de servizos, dificultar o acceso e reducir a contía das pensións públicas, recortar o poder adquisitivo dos salarios, recortar as liberdades públicas, intentos serios de marxinação e destrución da lingua galega e defensa dunha economía especulativa e do peletazo, responsábel en grande parte da situación actual de crise financeira e económica.

Todo isto, e máis que poderíamos engadir, o representa o PP. Temos pois que ser conscientes, de que os resultados das eleccións autonómicas do día 1 de marzo, non foron precisamente favorábeis para os intereses da clase traballadora galega. As alternativas que o PP pode defender fronte á crise económica, van ir na liña que está a defender a gran patronal e o capital financeiro, intereses de clase dos cales o PP é fiel defensor; polo tanto estamos a falar de medidas claramente contrarias ás medidas estruturais que nós estamos a defender como CIG, na busca dun modelo económico e social alternativo ao actual modelo de capitalismo neoliberal.

O novo panorama político galego, xunto ás posturas neoconservadoras da patronal, vai exixir de nós un maior esforzo organizativo e mobilizador, de cara a levar adiante as nosas reivindicacións en defensa do emprego, dos dereitos e das prestacións sociais da clase traballadora galega.

O papel das mulleres traballadoras fronte á crise

A realidade económica e social actual, a profunda crise do sistema económico neoliberal, está tendo e terá como resultado unha situación crítica para as mulleres, por moitas razóns:

- *porque a temporalidade no emprego é moito maior entre as mulleres que entre os homes,*
- *porque o traballo a tempo parcial é outra característica do traballo feminino,*
- *e porque en última instancia, o que deixa de proporcionar o estado, recortando os fondos destinados a servizos sociais e ao benestar para manter a actividade empresarial e reducir a caída de emprego, acábano asumindo as mulleres con maiores cantidades de traballo.*

Nun contexto de crise, as medidas de apoio ao emprego concéntranse nos sectores da construción e do automóbil, así como en asegurar as prestacións a persoas afectadas por expedientes de regulación, e ás persoas que gozan e esgotan a prestación por desemprego. Mais non se impulsa o emprego feminino nin a protección para os colectivos de persoas desempregadas máis vulnerábeis e compostos maioritariamente por mulleres.

En épocas de recesión económica, os sectores máis feminizados sofren aínda máis efectos da crise, de aí que ao longo do pasado ano foron moitas as loitas sindicais protagonizadas por mulleres. Neste senso, e co obxectivo de dar a recoñecer o labor de mulleres e colectivos de mulleres traballadoras na loita por dignificar as súas condicións socio laborais e salariais, e por superar a situación de discriminación que, pola súa condición de mulleres, adoitan padecer, o pasado mes de marzo, a Secretaría da Muller concedeu o premio do Día da Muller Traballadora, na

súa III Edición, á presidenta do Comité de Empresa de Lorenzo Froiz, Lucía Freire, vítima de represión sindical e quen se tivo que enfrontar a unha querrela criminal presentada pola empresa, acusándoa de falsa testemuña ao declarar a favor dunha compañeira que fora sancionada, por representar a loita permanente e de denuncia do que está a pasar no sector das traballadoras dos supermercados, sector feminizado case ao 100%, onde a precariedade laboral é moi grande, as condicións de traballo penosas e os salarios moi baixos.

No acto tamén recibiron unha especial mención pola súa loita e valentía o conxunto das traballadoras da antiga Valeo e da Conserveira Pérez Lafuente. Ambos colectivos protagonizaron durante o 2008 folgas e mobilizacións reivindicando os seus dereitos laborais e na defensa dos postos de traballo, aínda que no caso de Valeo, non se puido acadar. Por esta razón, dende a Secretaría da Muller tamén se quixo recoñecer a súa loita, esforzo e dedicación.

Non é coincidencia que no ano 2006 o premio fose entregado ás traballadoras de MAFECO, ou no ano 2007 ás traballadoras do servizo de limpeza do concello de Santiago. Ambos premios veñen a ser un exemplo da precariedade que padecen ás mulleres nos sectores máis feminizados do mundo laboral. Na actualidade as diferenzas salariais no sector público son máis débiles ca no sector privado, nos sectores feminizados, como o sector servizos, os salarios son máis baixos, e na medida na que un sector aumenta a presenza de mulleres os salarios baixan tanto para homes como para mulleres. Ademais, nos sectores feminizados, os homes son os que acceden aos postos mellor retribuídos. Non podemos consentir, en definitiva, que en tempos de crise se poña en cuestión o dereito das mulleres a un emprego digno, xa que niso se xoga o noso futuro como sociedade e cidadanía comprometida coa igualdade entre homes e mulleres.

Os traballadores e traballadoras de ATENTO en A Coruña reciben o Premio do Día da Clase Obreira Galega

Os traballadores e as traballadoras de ATENTO foron os galardoados na III edición do Premio do Día da Clase Obreira Galega, co que a CIG quere recoñecer a loita levada a cabo polo persoal desta empresa durante o ano 2008. O premio tamén pretende ser unha homenaxe a todos os/as traballadores/as do telemárketing, un sector especialmente precarizado e vítima constante dos procesos de deslocalización. Durante o acto, trasladouse unha especial mención a labor desenvolvida polas seccións sindicais de Cedonosa, Ingemarga e Ferroatlántica.

O acto, que tivo lugar o pasado 11 de marzo, contou coa participación de representantes sindicais e destacados persoeiros de organizacións políticas, culturais e sociais do País. O Secretario Xeral da CIG, Suso Seixo, que foi o encargado de entregar o premio aos delegados/as de Atento, destacou a difícil situación que se vive no sector do telemárketing e as continuas loitas en defensa do emprego e polo establecemento dunhas condicións laborais dignas.

“Este premio quere distinguir a labor de traballo da CIG nun sector no que se dan condicións realmente precarias”, afirmou.

Pola súa banda, Dolores Sánchez e Juan Carlos Brañas, delegada e delegado da central en Atento, agradeceron o recoñecemento ao traballo desenvolvido nos cinco anos de existencia “dunha sección sindical moi nova, pero que foi unha das primeiras en constituírse neste sector”. O telemárketing rexistrou durante o pasado ano ducias de despedimentos con motivo do traslado das oficinas das empresas, ao tempo que é un dos sectores con maiores taxas de temporalidade e precariedade. No caso de Atento, a firma pretendía trasladar dende A Coruña a León a 27 empregados/as; traslado que os tribunais impediron.

Os traballadores e traballadoras de Cedonosa (Catoira), Ingemarga (Guitiriz) e das plantas de Ferroatlántica de Cee, Sabón e Serrabal foron outros dos homenaxeados/as nesta III edición do Premio do Día da Clase Obreira Galega.

